

Győri László

Utazás

Bolyong, s nem mossa le magáról a koszt.
Iszonyú bűzt bocsát ki magából,
elárasztja vele az egész villamost.

Az egykori kis finom, illatos babából,
akit anyja mindig nagy gonddal fürdetett,
s mesélt neki balzsamos Tündér Ilonáról,

förtelmesen mocskos, retkes ürge lett,
korai előhulla, már szaga van. Kísértet.
Van el nem hanyatlott híve a részvétnek,

hiszen szegény, szegény, annyira elesett,
hogy szemleányva el-elbóbiskolgat.
Régen ő volt, aki a templomnál kéreget,

de hol a néni, az ájtatos korszak?
Túl sokan vannak, és ő az egyikük.
Árad belőle súlyosan a borszag.

Vele utazunk hosszasan egy helyütt.

Több mondat az Egy mondat-ról

Az az Egy mondat
a dobhártyádra olvad,
az az egyetlen
ott zsong a füledben,

beszáll a templomokba
akár a zsolozsma,
egyhangúan mormol
minden egyes padsor.

Hallgatod, nem hallgat
el az az Egy mondat,
a kövekből sugárzik
minden porcikádig,

csontod belereszket,
fog, ha elereszted,
az imát elfelejtet,
fejed előre ejtet.

Kiszáll a templomokból,
már olyan hangosan szól,
hogy az az Egy mondat
zászlókat lobogtat,

a port fölkarvarja,
csontodat egybe rakja,
már csontok vonagolnak
szerte, utcahosszat,

porod újraforrad.
Ősz van és október,
bármi hó, lobogó jel:
egy titkon írt mondat

világra loboghat.
Nem késő, semmi se késő,
van egy nap, a végső,
amely bár elmúlhat,

mert jönnek a tankok,
és új lesz majd a zsarnok,
de mindig lesz egy új nap,
egy végső utáni

végső, amire várni
megtanít a mondat,
úgy, hogy nem is oktat,
csak mondódik egyre,

hogy milyen világ ver le,
ha mindenütt ott van,
ha ott a templomokban,
hamvadban, porodban,

hogy tudd, az istenség
nem időtlen fenség,
porod bár neki szolgál,
több vagy a zsarnokoknál.

Az az Egy mondat
olyan méregoldat,
örök szavatosság,
maga a bizonyosság.

Válogatás

Válogatod a mogyorót,
ez is lyukas, az is lyukas.
Több a Földön már a halott,
mint az élő, úgy válogass!

Sok az élő, sok milliárd,
ez is gonosz, az is gonosz.
Gonosz világ, földi világ,
több a jónál az, aki rossz.

Válogat a történelem,
ez is lyukas, az is lyukas,
forgatgatja, jó-e a szem,
ha egy akad, az is vigasz.

Sivatag

Ruhákat aggat,
sívó por száll,
ne írj hosszabbat
tíz sorosnál.
Száraz kemény szél
faggatja ki,
mit is remélnél,
csak csalódnál,
tíz sorban éljél
mint Po Csü-ji

Korán lefekszik,
minden esten
azon igyekszik,
ne szeressem.
Száraz kemény szél
faggatja ki,
nem szól, csak hallgat,
hogyha beszél,
gyilkosabbat
mond bárminél.

Napközben rajzol,
még dolgozik,
viszi rédisztoll
az ujjait.
Rajza műszaki,
nem grafika,
holt a hajdani
lány idea.
Csak ne lennének
a többiek,

szemükben méreg
és gyűlölet.
Kilincsen arzén
mérgezi meg,
lassan skizofrén,
idegbeteg.
Száráz, kemény szél
fúj, ideért,
szerelme éhbér
szerelmemért.

Szél ha elállna,
dőlne a bűz,
tőle, hiába,
nem menekülsz.
Egymástól messze
hallgatjuk egyre
komorabban,
mint a hiéna,
kacag a néma
sivatagban.

És kifehérikül
télben a tél
árnya deléül
ül le a dér.
Száráz, kemény szél
fúj, Po Csü-ji.
Hogyha remélnél,
mit se remélj.
Eljön a végcél,
már közeli.